

KOČEVSKI SLOVENEK

Izhaja vsakoga 5., 15. in 25. dne v mesecu; če je na tak dan praznik, dan prej. — Pos. štev. 1 — din.; letna naročnina 30 din., v zamejstvu 60 din. — Poštuo-ček. rač. št. 17.785
Oglasni po ceniku. — Izdaja konz. lista, čigar predstojnik je Karel Skulj, župnik v Dol. vasi pri Ribnici. — Urednik Andrej Struna, Kočevje. — Tiska tiskarna J. Pavliček, Kočevje

Brez oklevanja

Ko gledamo velike dogodke, ki sproti spreminjajo obraz Evrope, se marsikoga polasti plahost in zbežnost pred lastno prihodnostjo, ki je zavita v tako gosto meglo, da se pač ne da prav nič odkriti, kaj skriva za nas. Državniki naštevajo države, ki so padle kot žrtev nasilja, potem pa namigavajo še naprej, kdo pride na vrsto. Politiki so pač že po naravi taki, da radi prorokujejo, ker dober politik se ne kaže v tem, če našteva, kaj je blo in kaj je, marveč, da pove kaj prorokuje, kako se bodo prilike razvijale. Kdor bere časnikarska poročila, nehote obstane pri članku ali govoru, ki količkaj namiguje, kaj pride. To je pa čisto naravno, saj star pregovor pravi: „Če bi bil človek vedež, ne bi bil revež.“ Kako bi se človek vse uredil, ko bi vedel, kako se bodo zasukale razmere. Če pa že v navadnem življenju človeka zanima, kaj pride, kaj pa šele v takih dnevih kot so danes, ko letijo krone kar čez noč s kraljevih glav in, ko milijoni svobodnih državljanov postanejo v enem dnevu sužnji nasilnih osvajalcev. Tudi nas navdaja skrb pred prihodnostjo, v strahu smo pred kako nesrečo. Toda predvsem pomislimo na dvoje: Ali je prav, če se vdajamo tannanju, in če poslušamo črnogledne preroke, ki držijo vsak dan kovčeg v roki, da bodo bežali. Nel Prvo, kar bodi naša skrb, je to, da brezpogojno zaupamo svoji državi, v njej, ž njo in z njo delimo dobro in slabo. Kaj se ni v teh časih izkazalo vodstvo naše države docela doraslo silno težki nalogi, ki jo nalaga čas? Kaj ne čutimo prav sedaj, kako je življenje v državi sigurno, svobodno in se razvija brez vsake sile? Te dni prinaša švicarski svetovni list misli o poljski državi in navaja napake bivšega zunanjšega ministra dr. Becka in končuje: „Zdaj pa Beck v prognanstvu živi, pozabljen, pozabljen.“ O naši državi se kaj takega ni pisalo in Bog daj, da se ne bil in, če smo doslej varno pluli skozi razburkano sodobje Evrope, da niti eno življenje ni bilo ogroženo, kaj šele žrtvovano, zakaj se ne bi zaupali s celim srcem še danes, jutri in vedno? Z zaupanjem pa združujmo molitev k Bogu, da vodi naše voditelje po varni poti.

Zaupanje naše pa bodi previdno in oprezno. Preprosti ljudje si pač ne morejo predstavljati, kako je danes vojskovanje drugačno kot je bilo svoj čas. Kaj govori Norveška? Nemci so zato tako hitro prodrli v njihovo zemljo, ker so domači in priklateni voluni vse pripravili, da so Nemci natančno vedeli razmere prebivalstva in premikanje domače armade. Isto je bilo na Poljskem. K upropastvi Poljske je Nemcem več pomagalo vohunstvo domačih in priklatenih špijonov v državi kot pa njih spretnost. Vse gorje, prelita kri, vse žrtvovane milijarde premoženja, vse je v trenutku upropščeno po špijonaži in izdajstvu. Kot danes v vsaki državi, se pojavljajo tudi med nami plačani vohuni, ki ogledujejo, prisluškujejo, hujskajo in uničujejo to, kar je dobrega pri nas, hvalijo pa tuje, samo da sejejo nezaupanje do lastne države in do vodilnih mož ter vcepiljajo lahkovernim poslušalcem zlate upe v bodočnost, ko bo prišel k nam ta ali oni tujec za gospodarja nad našim narodom in v naši državi. Ni bolje plačane službe kot je plačana špijonaža, zato so taki ljudje zgo-

vorni, ljubeznivi, uslužni in vse, kar je mogoče, samo da dosežejo svoj cilj. Največja naša dolžnost je, da smo do njih docela nezaupni in molčeči. Taki ljudje te ne bodo prišli tolažiti ali pomagati, ko boš razočaran videl, da si prišel v pekel, mesto v obljubljeni raj, ne bo te več poznal, ker te več ne rabi. Zato beži pred takimi vsiljivci, ogiblji se jih, četudi ti ponuja denar, zasluzek, službo ali karkoli. Vrzi ga iz hiše kakor da je iz ograbka. Če se mu vdaš, te bo premotil, te bo pritegnil k sebi in nevede boš postal njegovo orodje, da boš postal sam izdajalec svoje lastne domovine. Ko bi ne bil Judež zahajal v družbo sovražnikov Zveličarja, ne bi bil postal izdajalec lastnega Gospoda. Mi Slovence smo kot vsi Slovani mehki, obzirni, potrpežljivi, lahkoverni, preveč zaupljivi, takoj pozabimo in se nič ne naučimo. Ko štiri slovanske države danes jokajo v nepopisnem trpljenju, se butajo ob zid, zakaj niso znale bolj ceniti svoje svobode in braniti svojo moč, ko so nam kričeč vzgled, kam zabrede narod, ki ne presodi pravočasno svojih korakov, pa so

Nabiralni dan za kočevske Slovence!

Na Vnebohod 2. maja naj ne bo zavednega Slovenca in Jugoslavana, ki bi pozabil na svojo narodno dolžnost. Gestlo naj bo: Dal bom za kočevske Slovence po svojih močeh!

nekateri izmed nas še vedno kot otroci, ki se mu trenutno boljša zdi tuja žena s sladkorjem kot pa lastna mati. Doživljaji na slovanskih bratih morajo v nas roditi tako močno narodno in državljansko zavest, da tujerodcu sploh ne zaupamo, v stiku smo pa le toliko, kolikor nas sili državljanska dolžnost mirnega sožitja, nikdar pa jim ne dajmo brezpogojnega zaupanja. So pa ljudje med nami, ki se za vse to ne zmenijo, češ, bodo že drugi to opravili. Toda zgoraj omenjeni elementi se skrivajo pred očmi javnih oblasti, se pomičejo v gostilne, v samotne vagone, v veže, za vogale, v oddaljene vasi k priprostim ljudem, ki ne poznajo zvijač in črnih naklepov takih ljudi. Pred kratkim je voditelj slovenskega naroda dr. Korošec opozoril vso Jugoslavijo pred temi ljudmi, ki žive med nami. Časi so hudi, domovina rabi slehernega izmed nas. Zato stopimo v službo domovine, bodimo možati in ne pustimo, da bi kdorkoli sejal nezaupanje do naše države in vzbujal navdušenje za druge. Mnogo se je spremenilo od lanskega marca, toda kdo izmed vseh milijonov je zadovoljen z izpremembami? Ali Čehi, Poljaki, Slovaki, Finci, Danci, Norvežani, ali mislite, da nemško ljudstvo ali rusko? Vsaka izprememba pri nas bi pomenila za naš slovenski narod narodno propast. Ni je izpremembe, ki bi nam mogla kaj boljšega prinesiti kot uživamo sedaj. To prepričanje naj nas bodri v težkih časih. Če pride na nas preizkušnja, nas bo ta zavest usposabljalna za največje žrtve. Narod, ki ima take sinove in hčere, bo dovolj močan, da prenese še tako težke udarce. Država pa, ki ji služijo taki sinovi, bo ostala. Gospod pa, ki vodi usodo narodov, nam bo ob takim poštenju velik pomočnik. Ne oklevajmo! Služimo domovini polni zaupanja in s krepkim čiščenjem vohunov, izdajalcev,

Strele iz višine udari izdajalca domovine!

Težko hiši, ki nima gospodarja, težko vojski, ki nima poglavarja.

Svoj dom je boljši od zlatega korca.

Če se pojavijo med nami. Ne veljaj pa to načelo le za nas Slovence, marveč za vse, ki se redijo na prsih Jugoslavije in srčejo iz nje svoj življenski obstoj celo življenje, morda že cela stoletja na njeni zemlji.

Kaj je to „Komintern“?

2

Pododbor za tajništvo ima svoje odseke za posamezne države in pokrajine. Če povemo, da vsa ta organizacija, ki jo morajo plačati predvsem ruski kmetje in delavci, stane letno ogromno vsoto 200 milijonov zlatih rubljev, bo nam razumljiv sloviti ruski dumping, ko so v Evropi prodajali po najnižji ceni ruska živila in kurivo, a istočasno sta gladovala ter prezebala ruski kmet in delavec.

Vsak pododbor in strokovna internacionala imata zopet svoje posebne odseke. Odsek za akcijo ima n. pr. nalogo, da izrablja vsa ljudska gibanja v to, da bi prišli komunisti do oblasti. Izvaja nasilje nad množico ter si beleži osebe, ki jih je treba ob času revolucije umoriti. Džerdžinski, šef bišve boljševiške strahovalne organizacije „Čeka“, pravi: „Mi predstavljamo organizirano nasilje.“ Neki njegov pomočnik pa pristavlja: „Nasilje, to je temelj moči sovjetov.“ Ker je naziv „Čeka“ postal preveč zglasen v svetu, so izpremenili uradno ime tega učinkovitega organa „Kominterne“ v „Občo politično upravo“ ali skrajšano G. P. U. To je samo po naslovu spremenjena „Čeka“, torej še vedno tista peklena ustanova, ki je na ukaz rdečih mogotcev morila brez usmiljenja tisoče in tisoče, pošiljala v pregnanstvo stotisoče, rušila in razdirala vse to, kar je bilo narodu sveto, ne meneč se kakšno strašno delo izvaja.

Oglejmo si še nekaj posameznih specialnih internacional. Zelo važno je, da vemo, kako podrobno je organizirano delo posameznih stanovskih odsekov „Kominterne“. Najhujša je sigurno borba za izobražence, ker morajo tem več nuditi kakor pa priprostemu narodu.

Zanje je „Komintern“ ustanovila posebno internacionalo, ki nosi nalov „Voks“. Njena glavna naloga je vzdrževati zveze med Rusijo in izobraženci vsega sveta. „Voks“ sam ima več odsekov, izmed katerih je najvažnejši odsek za tisk. Ta odsek pošilja iz Rusije tisoče in tisoče knjig in izdaja časopise za razne države v vseh jezikih. Sovjetsko uradno glasilo „Pravda“ piše: „Danes ni dežele, v kateri bi ne izhajal zakonito ali nezakonito vsaj eden komunistični časopis.“

Sirokopotezne tiskovne propagande se poslužuje tudi „Krestitern“ ali internacionala za kmete. Komunisti obetajo podeželju blagostanje, dasiravno jim ni mnogo za kmeta, ker isti nima smisla za revolucijo. Kmet se namreč noče odreči veri, narodni zavesti

Slovenska Straža obvešča svoje člane, da se je dobava koruze zakasnila radi velikih povodinj v Banatu in so tudi cene koruzi dvignjene.

in svoji zemlji, ki so jo že njegovi predniki obdelovali. Zato je treba kmeta z raznimi lažnjivimi obljubami pripraviti do tega, da pomaga komunistom do vlade, ki mu pozneje vzemo zemljo, porušijo cerkve, rekvirirajo pridelke in živino, a če se temu protivi, bo z njim obračunala G. P. U. Ta je po službeni statistiki sovjetov samih samo od leta 1917. do leta 1923. pomorila 1,075.000 kmetov. Ako k temu prištejemo še milijone, ki so pomrli od glada, dobimo grozno število, ki jasno priča kakšne „dobre“ komunisti dele prebivalcem podeželja — kmetom.

Josip Stritar

Josip Stritar je bil rojen leta 1836. v Podsmreki pri Velikih Laščah na Dolenjskem, tedaj blizu tam, kjer Levstik. Dopršivši latinske šole v Ljubljani, se je učil staroklasiškega jezikoslovja na dunajskem vseučilišču. Kot domači učitelj in odgojitelj v višjih rodbinah, je potoval po Nemškem, Francoskem, Italjanskem, Švicarskem itd. ter na tak način spoznaval tuje narode, njih šege ter družabne in državne razmere, ob enem pa tudi proučeval raznih narodov slovstva in jezike. Končno je stopil v državno službo in deloval dolgo let kot profesor grškega in latinskega jezika na Dunaju.

Javno slovstveno delovanje Stritarjevo se začne z letom 1866. Kot pravi pesnik je spoznal Stritar vrednost Prešernovih poezij in sklenil pokazati prvaka slovenskih pesnikov v pravi svetlobi. Prešerna niso namreč vedno tako cenili kakor dandanes, ampak to je šele dosegel Stritar, ki je z Jurčičem vred izdal leta 1866. Prešernove poezije s pesnikovim životopisom in z obširno kritično-estetično oceno vseh njegovih pesmi. Uspeh tega dela ga je izpodbodel, da se je združil z najboljšima, tedaj še mladima slovstvenikama, z Jurčičem in z Levstikom, ter izdal leta 1868. „Mladiko“, t. j. zbirko pesmi in povesti. Ta knjiga je bila nova, znamenita prikazen v našem slovstvu. Tu se je oglasil zopet Levstik s svojimi pesmi, Jurčič je podal povest „Sosedov sin“ in Stritar je stopil prvič z večjimi proizvodi na dan. Tu je objavil tudi mnogo svojih mičnih pesmic, ki so povzročile občno pozornost, zlasti „Popotne pesmi“, ki tako lahko in gladko teko, da jih je slast čitati. Na mah so našle pesmi „Borisa Mirana“ mnogo častilcev in čitateljev, posebno mladina je hlastno segala po pesmih in povestih njegovih. Tako si je pripravil Stritar pot za svoje poznejše delovanje. Leta 1869. je izdal

novi zbirko svojih pesmi in si pridobil z njimi tako važno mesto v našem slovstvu, da je postal pesnik-voditelj na slovenskem Parnasu. Ko je prenehal „Slovenski glasnik“ leta 1868., kateri je bil deset let sredotočje slovenskega leposlovja, je ustvaril Stritar na Dunaju novo leposlovno glasilo: „Zvon“ in združil vse novejšje pisateljske moči okoli njega. Leta 1870. je krenila naša proza z „Zvonom“ na novo pot in storila velik korak v svojem razvitku. Stritar je zbral vse svoje moči in neumorno deloval. Skoro polovico lista je pisal sam in povrh še list urejeval in gladil pisavo svojih sotrudnikov. Tu je objavljajl pesmi, dramske slike, šaljivo- in lepoznanško-ukovite spise in roman „Zorin“. Videč, kako malo so poučeni mlajši pesniki o pesniški obliki in tehniki sploh, je začel v „literarnih pogovorih“ podajati raznih

Josip Stritar

naukov, ocen in navodil o pesništvu in njega obliki ter si tako vzgojil lep pesniški naraščaj. Spisi v „Zvonu“ so se odlikovali po lepem, gladkem, nežnem in lahkoumevnem jeziku, a vsebina njegova je bila zgolj namenjena slovenskemu razumnstvu in se je zlasti pripila mlajšemu svetu. Novo življenje in mlad duh je zavladal v našem slovstvu, toda takozvano „svetožalje“ je našlo odpor pri starejših in treznejših pisateljih. Nastala je slovstvena borba, „Zvon“ je prenehal, a Stritar je poslal med svet svoje mojstre, toda hudo ostre, zabavljive „Dunajske sonete“ (47).

Sčasoma so se pomirili duhovi. Stritar je nadaljeval svoje lepo započeto delo, izdajajoč zopet „Zvon“ od leta 1876. do 1880. na Dunaju. V šesterih „Zvonovih“ letnikih nam je podal svoje najznamenitejše proiz-

vode; z njimi je vzgojil nov pisateljski rod in odprl slovenskim povestim pot v olikano, gosposko družbo. Med Stritarjevimi povestmi in romani so najznamenitejši: Zorin, Gospod Mirodolski, Rosana, Sodnikovi.

V zadnjih letih je pisal Stritar tudi knjige za mladino, katere je izdala družba sv. Mohorja, in sicer „Pod lipo“ (1895), „Jagode“ (1899) in „Zimski večeri“ (1902); njih vsebina so pesmi, povestice in igrokazni prizori.

Notranji pregled

Dr. Krek o položaju

7. aprila je bil v Celju na zborovanju JRZ gradbeni minister dr. Krek, ki je poročal o položaju, nakar so zborovalci sklenili takojšnjo ustanovitev slovenske samouprave. To je brez dvoma zahteva vseh Slovencev. V tem oziru med pravimi Slovenci ni izjeme. Žal pa je na jugu še mnogo nejasnosti, ko se nekateri politiki krčevito upirajo pravilni ureditvi države. Zanimivo je na primer, da se je med Srbi našel profesor dr. Lazarevič, ki je zapisal, češ da Srbi sploh ne potrebujejo svoje banovine in da naj ostane vse tako, kakor je zdaj. To se pravi,

Žrtvujmo za narodno stvar!

Vnebohod 2. maja je dan za vse zavedne Slovence in Jugoslovane. To je nabiralni dan za kočevske Slovence! Vsak naj sklene: Tudi jaz hočem storiti na ta dan vso svojo narodno dolžnost do njih! Dal bom, kolikor zmorem!

naj bi ostala država neurejena, da bi mogel centralizem vladati vsaj na večjem delu Jugoslavije. To gotovo ni patriotsko stališče. Na drugi strani pa je med Srbi začel predavati znani profesor Tasič, ki iskreno priporoča Srbom, naj se oprimejo misli, da je Jugoslavijo treba urediti na podlagi federativne zveze. Nekateri srbski krogi se boje prevelike samouprave, češ da bi to utegnulo škodovati sami državi. Toda v tem oziru je skušal Srbe potolažiti senator g. Vilder v svoji „Novi Riječi“, ko je v imenu SDS, ki na Hrvatskem zastopa Srbe, da bi bila neodvisna Hrvatska največja poguba za Hrvate same. In tudi izjave drugih odgovornih hrvatskih politikov se glase tako, da Hrvati vidijo v Jugoslaviji svojo skupno domovino.

Občinske volitve

O novih občinskih volitvah so začeli govoriti. Listi zdaj poročajo, da je vlada izdelala že nov volilni red za občinske volitve, kar je razumljivo, ker bi s sedajnim volilnim redom vlada težko stopila pred volivce. Kakor poro-

(mairij, arrondissements communaux), med njimi Ribnica, Sodražica, Loški potok, Dolenja vas, Velike Lašče (Mitt. d. Mus. fer. f. Kr. XV. 133). Maire sodraške Mairije je stanoval na Ortneku in je bil tedanji lastnik ortneškega gospodstva grof Benjamin Liechtenberg (Mitt. d. Mus. Ver. 1898, 49). Ribniški maire pa je bil graščak Anton Rudež, ki je bil ravnokar kupil od grofa Filipa Kobencija ribniško graščino. Mairi so morali spisovati tudi poročne, mrliške in rojstne knjige. Te knjige imajo na vsakem listu vtisnjen kolek po 75 centimov. Kolek je lično izdelan in predstavlja Ilirijo v ženski podobi, ki se sede opira z desno roko na veslo, z levo pa nudi lovorov venec francoskemu orlu, stoječemu ob njeni levici. Nad njo je napis Illyrie, poleg vesla številka 75 C.

Posebno francoske cerkvene reforme ljudem niso bile nič kaj všeč. Tudi za naše kraje so vpeljali svoj koledar (1812). Ta je vseboval poleg nedelje vsako leto samo štiri praznike, namreč Kristusov Vnebohod, Marijino Vnebovzetje, Vse svetnike in Božič. Novo leto so le tolerirali, ki pa je veljalo bolj za civilen in narodni praznik. Ljudje se splošno tega koledarja niso držali, samo da se ob odpravljenih praznikih ni obhajala slovesna služba božja, dasi je ljudstvo ob teh dnevih ravnotako pridno obiskovalo cerkve in se vzdrževalo hlapčevskega dela, celo trgovci so imeli prodajalne zaprte in ni nihče ničesar javno prodalal. (Mitt. d. h. Ver. 1860, 92.)

† Dekan Anton Skubic: 4

Zgodovina ribniške župnije in franc. okupacija

Zoper upornike so izšle še strožje naredbi. Sam ljubljanski škof Kavčič se je podal med vstaše, da jih pomiri, ker ni bilo upanja, da bodo neorganizirani upori prinesli razjarjenemu ljudstvu zaželjeni uspeh. O tem je grof Fargues dne 20. oktobra pisal okrožnemu poglavarju v Novo mesto: „Prosim Vas, da mi poročate o dogodkih, ki so se pripetili v Vašem okrožju izza nemirov v Kočevju, o nagibih, ki so te nemire izzvali, in o osebah, ki so bile na tem najbolj udeležene. Menim, da ste razglasili stroge naredbi zoper začetnike teh nemirov, in upam, da bodo imeli uspeh. Gospod škof je ravnokar odšel med upornike novomeškega okrožja, upam, da bodo njegova prisotnost in njegovi opomini privedli neumneže zopet k pameti, ki so se dali tako zapeljati, da so se z zločini in grozovitostmi ustavili poveljem Nj. Veličanstvu. Uporabite ves svoj vpliv, da ljudi, ki so se oddaljili od postavnega reda, zopet pripeljete nazaj, in upam, da Vaš trud ne bo zastonj.“ (Mitt. d. h. Ver. 1868, 33.)

V Kočevju in v okolici je bilo v resnici že dne 14. oktobra vse mirno, ko so ljudje zvedeli, da je bilo okrog Novega mesta toliko vasi požganih (Carniola, 1909, 172)

in da sta bili požgani tudi vasi Stari trg pri Poljanah in Kostel. Tudi tedaj se ni nihče več upiral, ko je prišel denar ob veljavo. Dne 29. novembra 1809. je namreč izšla sledeča naredba: „Dvorni generál — Intendant od Ilirskih Deshel. Komandar častne legione in imeniten gospod od ordna shelesne Krone v opominvanju, da postave teh Ilirskih Deshel, katere skus ta nou nar-jen mir na Dunaj nashmu sdajnimu francoskimu Zesarju sa odstopljene bile sa savol tega velikega Kurasa, inu papirskega denarja dragina, Kupzuva vzam pa velk dobiček pernesli. Kupzhije, Shivesh, Blagu, Lohn, inu druge plazhila, katere sdej po tem velikem Kursu sa mogli oprauleni biti, je ta papirski denar seboj pernesu. — General-Intendant sa sapovedal inu sapoudu: 1. De od perviga perhodniga mesza Grudna Banko Zedelzi per useh Kassah sa Kontribuzion al druge plazhila le po svoje vrednosti smeja uset biti. 2. Ta do perviga Grudna doushna Kontribuzion sna v Oesterreicharskih denarjah odraitana biti, pa ne v kreizerjah, kateri v vrednosti Bankozedelzam glih dershah bodo... Sa te mesez Grudna je vrednost enga Bankozedelza na en firtelz svoje prave urednosti dolpostaulen, sa perhoden mesez pa bo posnej na snane danu. — Danu v Pallastu tega General-Intendanta. Lublana 29. dan Listagnoja 1809. Dahchy“. (Izv. muz. dr. XVI. 140).

Leta 1811. so Francozi razdelili deželo v Kantone. Tudi Ribnica je dobila svoj Kanton, v katerega je spadalo sedem občin

čajo listi, je vlada izdelala dva načrta, en načrt bi veljal le za Hrvatsko, drugi pa za druge dele države, torej tudi za Slovenijo. Zanimivo je, da bo, kakor se glase poročila, občirski volivni red za Hrvatsko določal še naprej javne volitve, medtem ko bodo drugod pri občinskih volitvah volivci tajno glasovali.

Slovenski pisatelji in pesniki v Zagrebu slovensko-hrvatska vzajemnost

V soboto so prišli v Zagreb zastopniki slovenskih pisateljev in pesnikov, ki jih je vodil predsednik njihovega društva dr. Koblar. Med slovenskimi književniki, ki so šli v Zagreb vračat hrvatskim književnikom obisk, so tudi župnik Fr. Finžgar, dr. Anton Vodnik, Oton Zupančič, Pavel Golia itd. Hrvatski listi ob tej priliki znova naglašajo velike kulturne in politične stike med Slovenci in Hrvati v preteklosti. V soboto zvečer so slovenski pisci zagrebškemu občinstvu brali svoja dela. Bila je to lepa manifestacija slovensko-hrvatske bratske vzajemnosti.

Poročajo

Kočevje. Novo imenovani župnik in dekan gospod P. Flajnik pride v Kočevje in bo slovesno umeščen v dekanjski cerkvi v nedeljo 28. aprila 1940 pri slovesni službi božji ob 10. uri.

Preselil se je iz Grčaric v Kočevje v lastno hišo gospod knez Auersperg in ostane tu, dokler ne bo izgotovljen njegov grad, ki se gradi blizu Grčaric.

Ribnica. Za župnika v Ribnici je imenovan častiti gospod Demšar, dosedanji spiritual v uršulinskem samostanu v Škofji loki.

Gora. V letu 1938 smo začeli z zgradbo vodovoda, ki naj oskrbi iz studencev pri Kržetih naše vasi z zdravno pitno vodo. S pomočjo državne podpore, ki nam jo je oskrbel g. Škulj, smo izvršili zajetje studenca, kar se je prav lepo izvršilo. S podporo banske uprave in občine smo pa poleg studenca napravili velik rezervar 300 m³. Prvi del je s tem končan. Ko se nam odobri zadostna podpora, bomo v spodnjih vaseh napravili nov rezervar, ki bo v zvezi s prvim in bo z naravnim pritiskom oskrboval posamezne hiše po ceveh. Voda je odlična. Prebivalstvo je zelo pomagalo, tako da je na boljše posestnike prišlo 40 brezplačnih delavnih dni. Največ se je zavzemal za to prekorišno napravo in je vodil organizatorično delo g. Ivan Levatik, trgovec in gostilničar na Gori. Ne da se preseniti, kaj so s tem naše vasi pridobile.

Beseda mladim

Prvikrat na Kočevskem

Ponudila se mi je prilika, da sem mogel na Kočevsko in priti nekoliko v stik s svojimi rojaki. Prijatelj, ki je imel tam opravke, me je povabil s seboj.

Bilo je poletje. Zgodaj jutraj sva se odpravila na pot. Rošne kapljice so se lesketale v sončnih žarkih, ko sva bila že daleč na polju. Vse je bilo mirno, le veter je od nekod prinašal pesem koscev in majal mirno žitno polje, da je valovilo kakor morje.

Polje sva že pustila za seboj. Pot se je obrnila navzdol in zadnji pogled na domačo vas mi je zastrla lipa na hribčku. Prijatelj se je ustavil.

„Sedaj bova zavila v gozd, skozi katerega bova hodila štiri ure“, je rekel in stopil spet naprej. V nekaj trenutkih naju je objela prijetna senca smrekovega gozda. Zdaj pa zdaj so se v vrhovih zazibale visoke jelke, ko je nad njimi završala burja. Med vejami so že brenčale čebele in letale za medom od cveta do cveta. S svojim prijetnim glasom so oživljale gozdno šumenje — skrito govorico dreves — ki ga je včasih prevpilo petje kosa, drozga ali vreščanje šoje.

Dolgo bi se nama bila vlekla pot, da se nisva zapletla v živahen pogovor, in sama nisva vedela, kdaj sva prehodila prvi del poti in prišla do velike jase. Nekaj njiv je samevalo. Bile so zanemarjene in so čakale pridnih rok. Tu je zavila kolovozna pot, po kateri sva do sedaj hodila, v ostrem ovinku, midva pa sva krenila naravnost v gozd po ozki dolinici.

Duhovno berilo

Gospod se poslavlja od svojih učencev: „Še malo, in ne boste me več videli; in spet malo, in me boste videli, ker grem k Očetu!“ In zopet: „Grem k njemu, ki me je poslal, in nobeden izmed vas me ne vpraša: ‚Kam greš?‘ Temveč, ker sem vam to govoril, je žalost napolnila vaše srce.“

Vsako slovo je težko, najtežje pa je ono, ko si stiskamo roke, kakor pravimo za vedno, ali pa se ta in oni kar brez slovesa poda od nas, nas pusti same v boli in zapuščenosti. To čutijo tudi apostoli, ko se Gospod od njih poslavlja. Težko jim je, žalost je napolnila njihova srca, da je onemela vsaka beseda na njihovem jeziku.

Kolikokrat se je to tudi pri nas že zgodilo, ko je odšla od nas zvesta duša osebe, ki smo jo ljubili. Koliko jih že imamo tam na drugem svetu, ki smo jih tu poznali in bi radi poznali tudi njihove sedanje stanje in bivanje. Ali ravno toliko, kolikor nam more slepec govoriti o barvah in gluhi o ubranosti zvokov, prav toliko moremo tudi govoriti o stanju, ki vlada onkraj groba. Sam zgovorni sveti apostol, ki je videl veselje blaženih, obupa, da bi ga mogel popisati. Le toliko ve, da oko ni videlo, uho ni slišalo, človeško srce pa ne more občutiti tega, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo. Bog bo moral prej poveljati naše srce, da bo zmožno občutiti to srečo. Ako bi pa vendar mogel prodreti glas iz onega sveta k nam, bi bil ta samo: „Vzdrži, bori se, vztrajaj!“ Saj ni mnogo ležeče na tem, da vemo že zdaj, kako je tam, vse pa zavisi od tega, da si pridobimo tisti prostor, ki nam ga bo Gospod pripravil, ako bomo ostali njegovi zvesti učenci.

Draga. Imamo v naši občini dva nepomirljiva protivnika akcije za vrnitev naših slovenskih krajev v Slovenijo. To nam ponovno dokazuje neka „izjava“ k poslednjemu glasovanju, ki je bila temu priložena in odposlana na gotovo mesto, da bi se merodajni krogi na ta način uverili, češ da je bilo ljudstvo v zmoti, ko se je v tako ogromni večini izjavilo za Slovenijo. Mi pa lahko dokažemo, da je ravno nasprotno res, namreč da se še oni kesajo, ki so bili zapeljani, da so oddali glasove za hrvatsko banovino. Se razume, razen glavnih naših dveh nasprotnih činiteljev, kar pa je povsem — razumljivo! Enemu izmed teh je na tem ležeče, da sedaj izvaja vso svojo oblast — kot neizbran in nepoklican; drugemu pa diši „opel sedež, ki bo postal odslej tudi varen

Prišla sva skoraj v pragozd. Povsod samo drevo; le tu pa tam se je med vejami svetlikalo nebo ali so se vtihotapljali sončni žarki. Pot je bila zelo zanimiva. Stari ljudje vedo povedati sploh marsikaj o teh krajih. Celo pravljice, kakor n. pr. o Martolosovi jami in o zakladu, ki je v njej skrit.

„Še eno uro, pa bova iz gozda“, me je zmotil iz premišljanja prijatelj.

Zagledala sva res kmalu prvi znak življenja — znak še nepokvarjene narodove vere — Marijino kapelico. (V oči me je zbodlo. Celo tu kljukasti križi! Ali je mogoče?)

„Poglej no,“ mi je rekel prijatelj, „ko sem bil pred nekaj leti tu, je bilo vse drugače. Takrat je bila okrog kapelice še ograja in v njej cvetlice, ki so poleteli krasile Marijino znamenje.“

Sedaj pa je vse zanemarjeno. Le Marija žalostno gleda, kako trpe njeni otroci.

„Kdaj bova prišla v vas?“ vprašam prijatelja.

„Kmalu! Še nekaj polja bova prešla, pa bova zagledala prve hiše,“ me potolaži.

Res sva prehodila polje in zavila navkreber. Na vrhu hriba so bile raztresene vaške hiše. Z deščicami krite strehe so bile že počrnele. Tudi lesene stene, skozi katere so plaho gledala na cesto okenca, so bile že rjave. Pogledal sem na napis, katere vas je to: Podpreska! Pot naju je vodila še skozi Drago (v obeh vaseh je večina Slovencev), ustavila pa sva se v Srednji vasi. Popolnoma slovensko ime, toda v vasi je precej Nemcev. (Morda tudi „Nemcev“?) Stopila sva s prijateljem v eno izmed hiš. On je govoril z gospodarjem o stvari, zaradi katere sva prišla,

pred lokalnimi viharji in za katerega se mu ni bilo treba mučiti po šolah ter ga je zasedel, bogve kako? Ne mislite pa, da nam sosedje Hrvati nasprotujejo. Vso čast pravim Hrvatom, oni razumejo naš položaj in zato nas moralno podpirajo v borbi za doseg naših ciljev. To je povsem razumljivo in v duhu sporazuma! To naj si tudi zapomnijo tisti, ki danes nasprotujejo naši vrnitvi v Slovenijo.

— Koruzo, ki jo je naročila „Gospodarska sloga“, le s težka oddajajo. Ljudstvo je mislilo, da se jo bo prejelo tako kakor prejšnje leto — brezplačno in za odslužiti na javnih delih, pa je prišla le za plačilo. S tem je bilo mnogo pomagano slavonskim kmetom, našim ne, ker za odgovarjajočo ceno vsakdo lahko kupi prvovrstno moko v trgovini in mu ni treba nositi v oddaljeni mlin. Edino voznički so prišli do nekoliko cenejše krme za konje.

Prejšnja leta je prišla koruza za javna dela in smo jo odslužili mimogrede; to se nam je že izplačalo. Tudi smo prej prejeli izdatne podpore za popravilo naših potov — letos pa nič. Kaj hočemo, sedaj pri nas prednjačijo tisti, ki so se še nedavno širokoustili, kako bodo pomagali. Hm, komu, to dobro vemo!

Tudi s koruzo so se nekateri izdatno „podprli“. —

Prošnja

Sedaj vrše občinski odbori svoje proračune in kmalu tudi letne obračune. Na vsa slovenska županstva v kočevskem okraju se obračamo s prošnjo, da se spomnijo z večjo podporo Slovenske Straže na Kočevskem in tiskovnega sklada „Kočevskega Slovencea“. Zelo bomo hvaležni.

Slovenska vas na Kočevskem. V sredo 10. aprila dopoldne je izbruhnil požar v Slovenski vasi. Težka nesreča je zadela družino Trampoš, kjer je pogorelo vse: hiša, hlev in skeydenj. Celo krava je zgorela, le prašiče so rešili. Doma je bila le žena, ki je nekoliko naglušna in sama ni vedela, da hiša gori, ampak so jo morali sosedje opozoriti. Požar je nastal menda zaradi tega, ker se je vnelo v podstroju v bližini dimnika. Gasilski četi iz Stare cerkve, ki je prišla takoj z motorno brizgalno na pomoč, se je zahvaliti, da so požar omejili in da se ni razširil še na sosedne hiše.

Umri je: V Krškem 12. aprila gospod Božidar Romih, sodnik okrožnega sodišča v Novem mestu. Pekopali so ga v nedeljo ob 5 popoldne na krškem pokopališču. Naj v miru počiva!

jaz pa sem se zapletel v pogovor z ostalo družino.

„Ali je v vaši vasi kaj Slovencev?“

„Tamle v tistile hiši je že slovenska družina.“

Skoraj bi uganil. Rože v oknih in gredica ob zidu. Vse preprosto, domače, kakor je slovensko sploh.

„Kako se pa preživljate na tako majhni zemlji?“

Prav z nemško bahavostjo mi pripovedujejo o posebnih ugodnostih, ki jih imajo „nemški“ krošnjariji v Nemčiji in o bajnih vsotah, ki jih zaslužijo.

Tudi na zunaj se pozna, da jim denarja ne primanjkuje. Hiše imajo prav bahato opremljene, mnogo bolj kakor slovenske. Saj si mora ubogi Slovenec v teh krajih (kot tujec na lastni zemlji!) služiti svoj kruh v resnici z žuljavimi rokami.

Dobil sem izgovor in šel obiskat slovensko družino. Kar presenečen sem bil nad toliko prijaznostjo. Od prevelikega veselja, da hoče kdo z njimi govoriti slovenski, niso vedeli kaj bi storili.

Zmotil nas je prijatelj, ki me je prišel iskat, da greva.

Mešanih čustev sem se vračal s prijateljem proti domu. Žalosten zaradi rojakov, ki morajo na domači zemlji prenašati psovke, biti prezirani in se pehati za obstanek. Rad bi jim pomagal, pa ne morem. Veselil pa sem se, da sem s svojim obiskom razveselil te nesrečneže, ko sem jim prijazno voščil slovensko besedo.

Še bom prihajal med vas in vam vsaj s tem lajšal gorje, s čimer vam morem: s slovensko besedo in slovensko pesmijo. —lf.

Morava: Na javni dražbi je bilo prodano posestvo g. Katarine Butine. Posestvo je kupil brat g. Butine.

Grčarice. Živahno gibanje med prebivalstvom obeh narodnosti se je pojavilo za prošnjo na prejšnjega g. župnega upravitelja Rozmana, da se vrne nazaj v Grčarice. Mnogi spoznavajo sedaj, da je gospod župni upravitelj le to vršil, kar mora kot duhovni pastir, ki je vezan skrbeti za vse duše v župniji brez ozira na narodno pripadnost. Tudi mi želimo, da bi prošnja uspela.

Livold. V nedeljo je tu na šolskem odru gostovalo Prosvetno društvo iz Mozlja z igro „Dobrava“. Po igri je g. Kuntara prikazal nov film, ki vsebuje oba Slovenska dneva v Kočevju in obisk bana g. dr. Natlačena o priliki otvoritve Profituberkuloznega dispanzerja. Obisk prireditve je bil prav dober, moralen vtis zelo zadovoljiv. Tako se vežejo med seboj Slovenci na Kočevskem, ki so istih načel in imajo iste cilje.

Novice

Tečaj italijanskega jezika v Kočevju. je otvoril zavod za italijansko kulturo iz Ljubljane, ki ga bo imela dvakrat na teden ga. Ana Marija Tosoni. Prvi sestanek je bil v gimnazijski fizikalni predavalnici 11. t. m. Nanj je prišlo osem oseb.

Podružnica Slov. planinskega društva se je ustanovila v Kočevju. Na sestanek je prišel predsednik centrale g. dr. Pretnar, ki je prikazal društveni namen in dosedanje delo po ribniški podružnici. Sestanek so se udeležili vsi vidnejši kočevski kulturni delavci. Sestanek se je vršil 13. aprila v gostilni Činkel. Izvolili so tudi pripravljalni odbor. Ribniško podružnico je zastopal ravnatelj meščanske šole g. Trošt.

Vesela vest. Večkrat smo v jeseni omenjali, kako je celokupno prebivalstvo od Kočevja do Velikih Lašč nezadovoljno s sedanjim voznim redom na železnici. Ostra zima je to še bolj povedala, ko so ljudje v divjem mrazu morali na jutranji vlak, ki ob 4. uri odhaja iz Kočevja. Mnogi so morali radi oddaljenosti od postaje kmalu po polnoči na pot v tako divjem mrazu. Poizvedeli smo na železniški direkciji v Ljubljani, če bo kaj olajšano v tem pogledu. Izvedeli smo sledeče: Na progi Ljubljana-Kočevje bosta vpeljana dva nova vlaka. Vozni red bo približno sledeči: Iz Kočevja odide prvi vlak ob 4. uri kot sedaj in pride v Ljubljano ob pol 7. uri. Drugi vlak pa odide iz Kočevja ob 6. uri in pride v Ljubljano ob pol 9. uri. Ostala dva, t. j. opoldanski in večerni ostaneta kot doslej. Iz Ljubljane pa bo odšel prvi zjutraj ob 5.15 in pride v Kočevje malo pred osmo uro. Drugi vlak pa odide iz Ljubljane ob osmih in pride v Kočevje ob pol 11. uri. Novi red se začne s 15. majem.

Kočevski mesarji. Kr. banska uprava je zavrnila prošnjo združenja obrtnikov v Kočevju, ki zastopa mesarje sodnega okraja Kočevje, da naj se dovoli zvišanje cen govejega mesa na 14, telečjega mesa pa na 14—16 din za kilo. Prijava je bila utemeljena z navedbo, da je cena živine v zadnjih treh mesecih narasla za 30 do 40 par pri 1 kg žive teže. Ta navedba pa ni bila verostojno dokazana. Kr. banska uprava je nato po zaslišanju pristojnega odbora za pobiranje draginje in brezvestne špekulacije ugotovila, da se v zadnjem času cena živini, ki jo oni koljejo, ni zvišala. Res se je zvišala cena izvoznih živin, kočevski mesarji pa koljejo le cenejše krave in jalove telice, ki jih plačajo komaj po 4—5 din za kilogram. Mesarji imajo pravico pritožiti se na ministrstvo za trgovino in industrijo proti tej odločbi. To so tudi storili in pritožbi dedali živinozdravniško izjavo.

Avtobus Sušak-Ljubljana je pričel voziti 14. t. m. na progi Ljubljana—Kočevje—Sušak kot lanske leto.

Mesec in zvezda

Kralj Albert Saški (1873 — 1902) je sprejel v avdijenci nekega komercialnega svetnika, zelo zaslužnega, že starejšega gospoda. Ko se mu je ta zahvalil za red, nedavno mu podeljen, ga je kralj vprašal: „Kakor se mi zdi, je to Vaše prvo odlikovanje?“ — Komercialni svetnik gleda na samotno zvezdo na fraku, si pogladi plešo in reče: „Da, Veličanstvo; pri nas civilistih pridejo zvezde šele takrat, ko je luna že vzšla!“ Mislil je seveda na plešo.

Zunanji pregled

Nemci zasedli Dansko in delno Norveško

Preteklo razdobje spada med najbolj razburljive tedne sedanje vojne. Glavno oznako mu dajeta zasedba Danske in delna zasedba Norveške po nemških četah, nadalje poskus angleško-francoskega brodovja, da Nemce iz Norveškega preženeta, kar pa se je le delno posrečilo v veliki pomorski bitki, ki je okrog vse norveške obale divjala skoraj tri dni in zahtevala na obeh straneh velike izgube.

Anglija položila mine, da prepreči dovoz železne rude - Nemčija proglasi to za kršitev norveške nevtralnosti

8. aprila zjutraj sta Anglija in Francija objavili, da sta na gotovih krajih norveške obale položili mine, da bi nemškim ladjam onemogočili, da plujejo trdo ob norveški obali in prevažajo železno rudo iz norveških pristanišč. To dejanje je Nemčija proglasila kot kršitev norveške nevtralnosti.

Nemški ultimati Danski in Norveški z zahtevo mirne zasedbe

V noči od 8. do 9. aprila je nemška vlada poslala danski in norveški vladi ultimati, da naj sprejmeta mirno zasedbo od strani nemške armade, češ da sta obe državi v nevarnosti, da ju ne zasedejo Angleži in da mora Nemčija poseči vmes, prvič, da brani njuno neodvisnost, drugič pa, da sama sebe zavaruje pred sovražnikom, ki namerava skozi Norveško vdreti v Nemčijo. Danska je zahtevo sprejela. Norveška jo je odklonila. Toda skoraj istočasno, ko sta obe vladi brali ultimati, so nemške čete že vkorakale na Dansko in so nemška letala ter nemške ladje že izkrevala nemško vojaštvo na več mestih norveške obale, celo na daljnem severu, kar je dokaz, da je bil naval na Norveško skrbno in že dolgo pripravljen. Razdalja iz nemških pristanišč na primer do pristanišča Narvik zahteva vsaj dva dni vožnje po morju. Torej so morali imeti Nemci svoje vojske skrite že v imenovanih pristaniščih (skrite v trgovskih ladjah) v trenutku, ko sta Anglija in Francija polagali mine na norveški obali. Danska je bila zasedena v 8 urah. Norveška prestolica zavzeta istega popoldne.

Obsežni ukrepi pomorsko vojaškega značaja Anglije in Francije

9. aprila sta Anglija in Francija, presenečeni od dogodkov, sklenili obsežne ukrepe pomorsko-vojaškega značaja. Velike skupine obojnih brodovij so odplule v norveške vode z dvojnimi nameni: 1. da prestrižejo vse nemške transporte, ki so bili na potu iz Nemčije na Norveško, transportne ladje polove ali uničijo, ter spremljajoče nemško brodovje napadejo in uničijo. 2. da napadejo nemške čete in nemške vojne ladje, ki so bile že v nekaterih norveških pristaniščih, ki ležijo v dnu dolgih norveških zalivov (fjordov), nemške vojne ladje uničijo in izkrajajo vojaštvo ter polovijo tudi nemške čete. Ali pa vsaj to, da zaprejo nemškim ladjam izhod iz zalivov ter tako nemške čete popolnoma odrežejo od vsake zveze z Nemčijo.

Bitke na morju

9. in 10. aprila so se okrog Norveške bile hude bitke, o poteku katerih je govoril angleški mornariški minister Churchill. Največja bitka je bila v Skagerraku in Kattegatu, to je na morju, ki deli Norveško od Danske. Hudi spopadi so bili tudi na skrajnem severu pri Narviku in v fjordu Trondhjem.

Žrtve - Norvežani organizirajo obrambo

11. aprila so se boji v manjšem obsegu nadaljevali. Končni izid je bil ta, da so do tega dne Angleži izgubili 4 rušilce, Nemci 4 križarke, 3 rušilce, nekaj podmornic (z gotovostjo) ter 12 velikih prevoznih ladij z municijo, orožjem in vojaštvom vred. V boj je poseglo tudi obojno letalstvo, ki je napravilo precej škode. Angležem je poškodovalo dve vojni ladji, Nemcem štiri nadaljne vojne ladje, potopilo je spet 2 nemški prevozniki ter bombardiralo nekaj norveških naselbin. Na splošno prevladuje vtis, da je bilo nemško letalstvo močnejše.

12. aprila so se borbe še nadaljevale, toda večjih spoprijemov ni bilo javljenih, ne od ene

V zavesti in žrtvi je moč!

Nabiralni dan za kočevske Slovence na Vnebohod 2. maja nam nudi zopet lepo priliko, da izkažemo s skromnimi žrtvami svoje narodno in državno dolžnost. Naj ne bo zavednega Slovenca in Jugoslavana, ki ne bi izvršil na ta dan svoje narodne dolžnosti.

Kolikor more, toliko naj vsak žrtvuje!

in ne od druge strani. Le Norvežani sami so prišli nekoliko k sebi in so ponekod organizirali obrambo ter v srđitih bojih prodiranje Nemcev ponekod tudi ustavili.

Položaj 13. aprila

je bil tak: Nemci se nahajajo še po vseh norveških pristaniščih, ki so jih zasedli, da so prodri severno od Osla globoko na Norveško in Anglija je položila mine po vseh morjih, po katerih Nemčija lahko doseže Norveško, da ostane v štiklu s svojimi vojskami, ki tamkaj delujejo, ali z drugimi besedami, Anglija je nemške posadke na Norveškem zaprla. Sedaj bomo videli, ali se bo Nemčiji vendar posrečilo, da blokado predre in si napravi svobodno pot na Norveško, ali pa da bo Anglija te nemške pomorske in suhozemske vojne sile na Norveškem ujela ali pa uničila.

V nevarnosti Švedska, Nizozemska in Belgija

Teža mednarodnega položaja je sedaj na severu. Švedska, kot soseda Norveške in kot dežela, po kateri Nemčija lahko pride na Norveško, je sedaj v neposredni nevarnosti, da bo vržena v vojni metež. Nevarnost obstoja tudi za Nizozemsko in Belgijo, ki se nahajata v sredini vojnega ognja med obema taboroma, ki imata očitveno namen, spoprijeti še huje med seboj.

Stališče naše države - nevtralnost, ki jo hoče braniti

Naša država bo ohranila najstrožjo nevtralnost na vse strani. Držala se bo najstrožje obstoječih političnih in gospodarskih pogodb, tako, da nikomur ne bo dala priložnosti, da bi se nad njenim zadržanjem pritoževal. Odločena pa je, da svojo nevtralnost brani. Objava tega stališča je vso javnost zelo pomirila in razni strahovalni propagandi zavezala usta.

Pravkar izšlo!

3—3

Dr. Oskar Reya:

Vremenski lovje

Poljudna izdaja

Ta prepotrebna knjiga, ki je edina te vrste v naši literaturi, obsega 120 strani in je opremljena s 46 slikami, ki tolmačijo vse, kar se dogaja v obliki; priobčeni so tudi nekateri zelo lepi posnetki oblakov. V njej so raztolmačeni vsi osnovni pojmi, ki jih mora razumeti vsak, če hoče katerikoli vremenski pojav razumeti. V prvih poglavjih se najprej seznanimo s činitelji, ki povzročajo vreme in s sedežem vsem njegovim spremembam, kakor: zračni pritisk, toplota sonca in zraka, veter in vlaga, ter razne naprave, s katerimi merimo in ugotavljamo vremenske pojave. V drugem delu knjige zveemo o vremenu, kakor tudi o podnebnju ali klimatologiji, ki se bavi s podnebnimi posebnostmi določenih krajev. Ob koncu sledi navodilo o napovedovanju vremena z najbolj enostavnimi sredstvi, kakor tudi s pomočjo tako zvanih vremenskih kart.

Pisatelj se je oziral posebno še na posamezne panoge, ki zavirajo vreme. Knjigo bodo s prav posebnim veseljem sprejeli tisti, ki so na vreme najbolj navezani, kakor poljedelci, vinogradniki, vrtnarji, lovci, gozdarji, planinci ter športni in poklicni letalci in jadranci.

Posebna odlika tega modernega vremenskega priročnika je, da je pisan zelo poljudno in za razumevanje je potrebuje nobene posebne izobrazbe. Potrebno znanje fizike je razloženo v tekstu, kjer so raztolmačeni in prevedeni tudi vsi tuji strokovni izrazi. Cena kartonirani knjigi je 50 din, v platno vezani 60 din.

Jugoslovanska knjigarna
v Ljubljani